

Mijn jeugd op het Zuidkamp

In het jaar 1967 konden mijn ouders (Bertus en Gerrie van de Wetering) een houten noodwoning kopen op het Zuidkamp. Een besluit waar ze geen dag spijt van hebben gehad. Het was in die tijd voor personeelsleden (zowel militair als burger) mogelijk om op die bijzondere plek te wonen. Als kind had ik er geen idee van hoe bijzonder die plek wel was. Dat besef kwam pas later. We woonden er met zo'n 12 gezinnen waarvan veel families decennialang op het Zuidkamp bleven wonen. Het was een klein dorp op zich waar iedereen elkaar kende en noaberschap hoog in het vaandel stond. Van rang en standsverschil was na werktijd niets meer te merken.

Samen met de buurkinderen groeide ik op in de prachtige groene natuur. Vooral toen we nog klein waren, was het voor onze ouders een veilig idee dat we op een afgesloten terrein woonden. Hoogtepunt voor ons was het wanneer er een militaire oefening plaatsvond en er een tentenkamp werd gebouwd op het Zuidkamp. Helikopters landden op het voetbalveld voor ons huis en er werd geschoten met losse flodders die na afloop door ons werden verzameld. Een oefening begon vrijwel altijd 's ochtends rond een uur of 5 met het loeien van de sirenes. Uit de omroepinstallatie klonk dan "Het is alarm, het is alarm". Voor mijn vader een teken om het bed uit te springen en zich richting de basis te begeven. Af en toe hoorde je "gas, gas, gas" uit de installatie klinken. Voor de militairen het sein het gasmasker op te doen en naar de schuilkamer te rennen. Tijdens oefeningen keken we niet vreemd op van gecamoufleerde militairen in onze tuin, die zich schuil hielden achter de coniferen.

Na 16.45 zat de werkdag voor de militairen erop en was het terrein voor ons bewoners, althans zo voelde dat. Tijd voor de konijnen, hazen, reeën en vossen hun schuilplaats te verlaten. Wanneer het donker werd hoorden we de uilen naar elkaar roepen. 's Avonds en 's nachts werd er wacht gelopen met honden. Wanneer ik laat van een feestje werd thuisgebracht, liep ik het stuk vanaf de ingang van het Zuidkamp tot mijn huis. Het was er donker, maar veilig. Eén keer gebeurde het dat op een avond vlak voor kerst alle bewoners werden gebeld omdat er een bommelding was binnengekomen. We hadden een uur de tijd het terrein te verlaten. Eigenlijk wisten we wel dat er niets zou gebeuren, maar toch... Daar stonden we dan met alle bewoners buiten de poort te wachten op het sein veilig. Ach we hebben er maar een gezellig samenzijn van gemaakt en inderdaad het was loos alarm.

Als bewoner van het Zuidkamp hadden we allemaal de beschikking over een toegangspasje (tag). Tijdens de zomervakantie vroegen mijn buurmeisje Marieke de Rouville en ik ons af of dit pasje ons ook toegang zou verschaffen tot de vliegbasis zelf. We stapten op de fiets en namen ons voor om bij de slagbomen nonchalant met het pasje te zwaaien en door te fietsen. Tot onze stomme verbazing konden we inderdaad gewoon doorfietsen. Stap 2 was om een bezoek te brengen aan de afdeling systemen waar mijn vader als afdelingschef werkzaam was. Nou, dit bleek geen goed plan te zijn. Ik heb de beste man nog nooit zo kwaad gezien.

Helaas vonden er af en toe ook vliegtuigcrashes plaats. De procedure was dan dat er alleen nog maar intern gecommuniceerd kon worden via de telefooncentrale. Telefoneren met de buitenwereld was niet meer mogelijk omdat eerst de familie van de vlieger(s) op de hoogte gebracht moest worden. Niemand mocht tot dat was gebeurd de basis verlaten, ook wij burgers niet. Het tegenstrijdige is dat wij als bewoner, een gewone buitenlijn hadden en dus wel extern konden bellen. We hebben hier echter nimmer misbruik van gemaakt.

Via “poortje Sprakel” ging ik naar school. Ik weet nog wel dat ik soms net op tijd kwam omdat ik moest wachten tot de vlag was gehesen. Jaarlijks werd op 1 juli de verjaardag van de luchtmacht gevierd. Dat ging gepaard met een vlaggenparade op het sportveld voor ons huis. Mijn moeder hield dan de vlag nauwlettend in de gaten. Wanneer hij halfstok ging werden de collega’s herdacht die het afgelopen jaar waren overleden. Voor mijn moeder het sein om het koffiezetapparaat aan te zetten omdat de parade ten einde liep en de collega’s van mijn vader traditiegetrouw bij ons kwamen koffiedrinken.

Het Zuidkamp, ik heb er warme en dierbare herinneringen aan. Ruim 50 jaar heb ik er mogen wonen. Ik was er gelukkig.

Rita van de Wetering